

Arrest

nr. 33 333 van 28 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CORDENIER, loco advocaat C. VAN MARCKE, en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

1.2. Op 9 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest nr. 28 254 van 29 mei 2009 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 december 2008.

1.4. Op 9 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoeker op 19 juni 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een familielid van een burger van de Unie (1) (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

□ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet bewezen te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in het artikel 40bis W. 15.12.1980 en het artikel 3 van het KB. dd. 7.05.2008.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner:

- *Er worden enkel een drietal brieven voorgelegd daterende van 8.5.2008 waarin de partner van betrokkene, mevrouw (D.), zelf verklaart dat ze geen facturen of andere betalingen kan voorleggen die betrekking hebben op haar partner. Verder worden er geen andere bewijzen met betrekking tot de relatie voorgelegd.*

- *Uit het attest van de socialistische mutualiteit, dat van Artsen zonder Grenzen, dat van het centrum voor sociale hulpverlening van Sint-Jans-Molenbeek en dat van “Lire et écrire Bruxelles”, kan enkel vastgesteld worden dat betrokkene in 2004 in Brussel verbleef. Deze attesten hebben dus ook geen betrekking op de relatie.(...)”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in eerste middel de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat hij geen afdoende bewijzen inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie heeft

voorgelegd. Aangezien in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat uit de door verzoeker voorgelegde documenten niet blijkt dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn huidige partner en tevens wordt toegelicht om welke reden de voorgelegde overtuigingsstukken niet als bewijs volstaan, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat uit de motivering niet blijkt waarom het bestuur van oordeel is dat hij geen stabiele en duurzame relatie heeft en hem geen verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt toegekend. De Raad wijst er bovendien op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurs-handelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Verzoeker kan bovendien ook niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, aangezien hij deze weergeeft in zijn verzoekschrift. In voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien en dat voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.1.2. In de mate dat verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout is gemaakt en de motivering inhoudelijk foutief is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker wijst erop dat hij bij zijn aanvraag om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart van een burger van de Unie zestien documenten heeft neergelegd waaronder een samenlevingscontract dat werd afgesloten op 17 januari 2008. Hij stelt tevens dat verschillende foto's de goede verstandhouding aantonen. Daarnaast licht hij ook toe dat verschillende elementen wijzen op een duurzame en langdurige relatie en dat louter melding gemaakt wordt van een gebrek aan facturen die gemeenschappelijke aankopen staven, doch dat er niet verwezen wordt naar de feitelijke en reële omstandigheden.

Verweerder beperkt zich tot de stelling dat de registratie van de wettelijke samenwoning die dateert van 4 september 2008 de duurzaamheid van de relatie niet aantoont en dat geen rekening kan worden gehouden met elementen waarvan hij niet in kennis werd gesteld.

De Raad merkt op dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met een schrijven van de vriendin van verzoekster waarbij uiteengezet wordt hoe zij elkaar in december 2006 hebben leren kennen en hoe hun relatie is geëvolueerd. Verweerder beperkt zich immers tot het bespreken van de inhoud van een ander schrijven van de partner van verzoeker. Er blijkt evenmin dat rekening werd gehouden met een notarieel samenlevingscontract dat reeds op 17 januari 2008 werd afgesloten. Er moet verder worden benadrukt dat verzoeker, in het kader van de procedure die voor de Raad werd gevoerd met betrekking tot de eerder door het bestuur genomen beslissing, nieuwe documenten - waaronder de foto's - heeft voorgelegd. Verweerder was partij in deze procedure en kan derhalve niet voorhouden geen kennis te hebben van deze stukken.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te stellen dat behoudens drie brieven *"geen andere bewijzen met betrekking tot de relatie werden voorgelegd."*

De materiële motiveringplicht werd miskend.

3.2. Aangezien een onderdeel van het eerste middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK